Lietas arhīva Nr. A42-00891-18/19
ECLI:LV:ADRJRIT:2018:0514.A420285217.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2018.gada 14.maijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Aiga Putniņa,

piedaloties pieteicējas VAS /Nosaukums A/ pārstāvei /pers. A/, kā arī atbildētājas Rīgas pilsētas pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Rīgas domes pārstāvei /pers. B/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz VAS /Nosaukums A/ pieteikumu par Rīgas domes 2017.gada 15.augusta lēmuma Nr.2-30/RD-17-1766-nd atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas domes Pašvaldības ieņēmumu pārvaldes 2017.gada 27.aprīļa maksāšanas paziņojumu par nekustamā īpašuma nodokli 2017.gadam Nr.PIPN-17-28155-mp/PIP-17-1560-AL/5-7 pieteicējai VAS /Nosaukums A/ paziņots nekustamā īpašuma nodokļa aprēķins par 2017.gada maiju–decembri par 353986/375869 domājamām daļām no zemesgabala ar kadastra apzīmējumu /kadastra apzīmējums/ /adrese/ (turpmāk – zemesgabals).

[2] Neuzskatot sevi par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju, pieteicēja apstrīdēja maksāšanas paziņojumu. Ar Rīgas domes 2017.gada 15.augusta lēmumu Nr.2-30/RD-17-1766-nd kā galīgo administratīvo aktu pieteicējas apstrīdēšanas iesniegums noraidīts.

Lēmumā, izvērtējot likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" (turpmāk – Nekustamā īpašuma nodokļa likums) 7.panta pirmās daļas 3.punktu un trešās daļas 3.punktu, secināts, ka gadījumos, ja tiek privatizēts vai atsavināts valsts vai pašvaldības īpašums, īpašuma tiesību ieguvējs nekustamā īpašuma nodokli maksā ar nākamo mēnesi pēc tam, kad iegūtas īpašuma tiesības. Par brīdi, kad attiecībā uz nekustamā īpašuma objektiem ir pabeigts privatizācijas process, uzskatāms brīdis, kad nekustamā īpašuma īpašnieki (ieguvēji) nostiprina īpašuma tiesības zemesgrāmatā, ar ko attiecīgi saistāms pienākums maksāt nekustamā īpašuma nodokli. Līdz ar to pieteicēja ir uzskatāma par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju par zemesgabalu, izņemot 21883/375869 domājamās daļas (piekrīt dzīvokļiem Nr.8, Nr.39, Nr.55 un Nr.75), par kurām maksātājs ir dzīvojamās mājas pārvaldnieks.

[3] Pieteicēja ir vērsusies tiesā ar pieteikumu, norādot turpmāk minētos iebildumus.

[3.1] Atbilstoši likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" (turpmāk – Privatizācijas likums) 7.panta otrajai daļai un 84.pantam zemesgabals ir nodoams īpašumā dzīvokļu īpašniekiem bez atlīdzības atbilstoši privatizētā objekta kopīpašuma domājamai daļai, par to slēdzot atsevišķu vienošanos, vai atbilstoši minētā likuma 53.panta pirmajai daļai slēdzot nomas līgumu uz 99 gadiem. Līdz ar to dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašnieki ir zemesgabala lietotāji, un saskaņā ar Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.panta piekto daļu nekustamā īpašuma nodokļa maksātāji.

[3.2] Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.panta piektās daļas otrais teikums ir iztulkojams tādējādi, ka likumā noteiktās personas ir ne tikai personas, kuras minētas konkrētajā likumā, bet arī citas personas, kurām ir noteiktas lietošanas tiesības uz valstij piederošiem nekustamajiem īpašumiem saskaņā ar citiem likumiem. Pretējā gadījumā likumdevējs nebūtu atsevišķos likuma pantos vērsis uzmanību uz frāzēm „šajā likumā" (likuma 2.panta pirmā daļa), „šā likuma" (likuma 2.panta otrā, trešā daļa, 3.panta astotā daļa), kā arī pieņēmis citus likumus, kuros ir noteikti nekustamā īpašuma nodokļa maksātāji.

[3.3] Saskaņā ar Nekustamā īpašuma nodokļa likuma pārejas noteikumu 3.punktu līdz zemes reformas pabeigšanai nekustamā īpašuma nodokli par zemi, kas saskaņā ar šā likuma 2.pantu neatrodas kādas personas īpašumā vai tiesiskajā valdījumā, maksā zemes lietotājs, bet, ja tāda nav, – nomnieks. Šādu kārtību paredz arī Ministru kabineta 2006.gada 20.jūnija noteikumu Nr.495 „Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" normu piemērošanas kārtība" (turpmāk – MK noteikumi Nr.495) 47.punkts. Lai valsts atbilstoši Privatizācijas likuma normām varētu nodot īpašumā bez atlīdzības zemesgabalu dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekiem vai arī ar tiem slēgt nomas līgumus, valstij, ievērojot likuma prasības, ir jānostiprina valsts īpašuma tiesības zemesgrāmatā, kaut arī faktiskie zemesgabala lietotāji ir dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašumu īpašnieki. Līdz attiecīgā procesa pabeigšanai jebkurā gadījumā starp dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekiem un valsti pastāv piespiedu nomas tiesiskās attiecības, pat ja nav noslēgts atsevišķs nomas līgums. Līdz ar to dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašnieki ir zemesgabala lietotāji Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.panta piektās daļas un pārejas noteikumu 3.punkta izpratnē un līdz ar to arī nekustamā īpašuma nodokļa maksātāji.

[3.4] Arī no Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 7.panta pirmās daļas 4.punktā, otrās daļas 2.punktā un trešās daļas 3.punktā noteiktā izriet, ka, ja valsts vai pašvaldības īpašums tiek nodots lietošanā vai nomā, nekustamā īpašuma nodokļa maksātājs ir lietotājs vai nomnieks, kamēr nekustamais īpašums atrodas tā lietošanā.

[3.5] Pat ja tiesa uzskatītu, ka dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašnieki nav nekustamā īpašuma nodokļa maksātāji, tad saskaņā ar Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.panta astoto daļu nodokļa maksātājs ir dzīvojamās mājas pārvaldnieks.

[4] Rīgas dome tiesai sniegtajā paskaidrojumā pieteicējas pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā minētajiem argumentiem.

[5] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāve uzturēja iesniegto pieteikumu, pamatojoties uz tajā norādītajiem argumentiem.
Rīgas domes pārstāve pieteikumu neatzina, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā un paskaidrojumā tiesai norādītajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[6] Lietā ir strīds par to, vai pieteicēja ir uzskatāma par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju par daudzdzīvokļu dzīvojamai mājai funkcionāli nepieciešamo zemesgabalu, attiecībā uz kuru privatizācijas process vēl nav pilnībā pabeigts.
Minētā zemesgabala domājamo daļu (to skaits ir mainīgs atkarībā no noslēgtajām un zemesgrāmatā reģistrētajām vienošanām par zemesgabala domājamo daļu nodošanu bez atlīdzības dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekiem) īpašuma tiesības ir reģistrētas zemesgrāmatā uz valsts vārda pieteicējas personā.

[7] Tiesa konstatē, ka pieteicēja vairākās administratīvajās lietās risina līdzīga satura tiesisko strīdu, piemēram, administratīvajā lietā Nr.A420270517, Nr.A420187317, A420346916, A420204217. Lai gan minētajās administratīvajās lietās taisītie tiesu nolēmumi nav stājušies spēkā, tiesa piekrīt tiem un līdz ar to uzskata par iespējamu tajos pausto argumentāciju izmantot arī šajā lietā.

[8] Saskaņā ar Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.panta pirmo daļu nekustamā īpašuma nodokli maksā Latvijas vai ārvalstu fiziskās un juridiskās personas un uz līguma vai citādas vienošanās pamata izveidotas šādu personu grupas vai to pārstāvji, kuru īpašumā, tiesiskajā valdījumā vai – šajā likumā noteiktajos gadījumos – lietošanā ir nekustamais īpašums.
Panta otrā daļa paredz, ka par nekustamā īpašuma īpašnieku šā likuma izpratnē uzskatāma persona, kuras īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu ir nostiprinātas zemesgrāmatā vai kurai piederošais nekustamais īpašums (ēkas un inženierbūves) līdz Zemesgrāmatu likuma spēka atjaunošanai ir reģistrēts pašvaldībā vai Valsts zemes dienestā.
Atbilstoši panta trešajai daļai par nekustamā īpašuma tiesisko valdītāju šā likuma izpratnē uzskatāma: 1) persona, kurai atbilstoši likumā noteiktās institūcijas lēmumam zemes reformas gaitā zeme nodota (piešķirta) īpašumā par samaksu vai atjaunotas īpašuma tiesības uz to un zeme ierādīta (iemērīta) dabā; 2) persona, kurai īpašuma tiesības uz ēkām vai inženierbūvēm atjaunotas likumā noteiktajā kārtībā un kura tās ir pārņēmusi; 3) persona, kura nekustamā īpašuma valdījumu ieguvusi uz mantojuma tiesību vai cita pamata.
Visbeidzot panta piektā daļa paredz, ka nekustamā īpašuma nodokli par valstij piederošo nekustamo īpašumu maksā persona, uz kuras vārda nekustamais īpašums ierakstīts zemesgrāmatā. Ja likumā ir noteikta persona, kurai valstij piederošais nekustamais īpašums nodots lietošanā, nekustamā īpašuma nodokli maksā persona, kurai uz likuma pamata noteiktas īpašuma lietošanas tiesības.
Kā redzams, šajā pantā nostiprināts vispārējs princips, ka nekustamā īpašuma nodokli maksā tā persona, kura ir īpašuma īpašniece (vai valdītāja, kura ir reālākā persona, kurai par tādu vajadzētu kļūt). Valsts savus pienākumus un tiesības parasti īsteno, izmantojot tās izveidotas institucionālas vienības – parasti iestādes, uz kuru vārda nekustamais īpašums tiek ierakstīts zemesgrāmatā un attiecīgi kurām ir īpašnieka tiesības un pienākumi, tostarp pienākums maksāt nekustamā īpašuma nodokli (*sk. Augstākās tiesas 2013.gada 5.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-133/2013 (A42874009) 9. un 10.punktu)*.

[9] Pieteicēja uzskata, ka šajā lietā piemērojams Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.panta piektās daļas otrais teikums, kas ir izņēmums no vispārējā principa. Proti, tas paredz, ka gadījumos, ja likumā ir noteikta persona, kurai valstij piederošais nekustamais īpašums nodots lietošanā, nodokli maksā persona, kurai uz likuma pamata noteiktas īpašuma lietošanas tiesības.
Pretēji pārsūdzētajā lēmumā secinātajam, pieteicēja uzskata, ka zemesgabala lietošanas tiesības, pamatojoties uz Privatizācijas likumā ietverto regulējumu, ir dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekiem, un attiecīgi tie ir uzskatāmi par nekustamā īpašuma nodokļa maksātājiem.
Minētā norma kā izņēmums no vispārējā principa par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju ir tulkojama šauri, tādējādi pārsūdzētajā lēmumā pamatoti vērtēta normas vēsturiskā attīstība un likumdevēja griba.

[10] Aplūkojot Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.panta vēsturisko attīstību, konstatējams, ka pants ar piekto daļu tika papildināts līdz ar 2000.gada 23.novembra grozījumiem likumā, cita starpā nosakot, ka nodokli par valsts īpašumā esošu zemi maksā to lietotājs, bet, ja tāda nav, – nomnieks.
Minētā panta piektā daļa tās pašreizējā redakcijā izteikta ar 2013.gada 6.novembra grozījumiem Nekustamā īpašuma nodokļa likumā, kas stājās spēkā 2014.gada 1.janvārī.
Likumprojekta anotācijā norādīts, ka, lai arī MK noteikumu Nr.495 23.punktā dots skaidrojums, kas likuma 2.panta piektās daļas izpratnē ir uzskatāms par lietotāju, prakse liecina, ka valsts institūcijas un pašvaldības dažādi interpretē minēto punktu. Ir arī atšķirīgi tiesu spriedumi attiecībā uz to, kurš ir nodokļa maksātājs par valstij piederošu vai piekrītošu nekustamo īpašumu. Lai turpmāk izvairītos no atšķirīgas likuma 2.panta piektās daļas un MK noteikumu Nr.495 23.punkta interpretācijas un nodrošinātu vienveidīgu nodokļa piemērošanu valsts un pašvaldību nekustamiem īpašumiem, ir nepieciešams Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.pantā skaidri definēt subjektu, kas ir nekustamā īpašuma nodokļa maksātājs par valsts un pašvaldības nekustamiem īpašumiem (*sk. http://titania.saeima.lv/LIVS11/SaeimaLIVS11.nsf/0/E7B435ACC9EFE112C2257BF7004788DD?OpenDocument, aplūkots 2018.gada 11.maijā*).
Augstākā tiesa norādījusi, ka minētais liek secināt, ka iepriekšējā regulējuma grozīšanas mērķis ir padarīt tiesību piemērotājam skaidrāku secinājumu, ka nodokļa par valsts īpašumā esošu zemi maksātājs ir tas, kura personā zeme ir nostiprināta zemesgrāmatā (*sk. Augstākās tiesas 2013.gada 5.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-133/2013 (A42874009) 11.punktu*).
Tāpat norādāms, ka no minētā likumprojekta anotācijas izriet, ka pret tiesību normas pašreizējo redakciju iebildusi Satiksmes ministrija. No iebildēm cita starpā izriet, ka, mainot regulējumu attiecībā uz nodokļa maksātāju par valsts nekustamo īpašumu un nosakot valsts institūciju kā nodokļa maksātāju gadījumos, kad to faktiski lieto citas personas, tiks ievērojami apgrūtināts valsts nekustamā īpašuma pārvaldīšanas process, radīts administratīvais slogs gan valsts institūcijām, gan arī pašvaldībām, atstāta negatīva ietekme uz valsts budžetu, kā arī nostādīti valsts nekustamā īpašuma pārvaldītāji neizdevīgākā pozīcijā, nekā pašvaldības. Tomēr Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.panta piektā daļa pieņemta likumprojektā paredzētajā redakcijai, neņemot vērā Satiksmes ministrijas iebildes. Minētais papildus apliecina, ka likumdevējs, izsakot likuma 2.panta piekto daļu tās pašreizējā redakcijā, vēlējies pieturēties pie vispārējā principa, ka nodokli arī par tādu valsts īpašumu, kuru faktiski lieto citas personas, maksā nekustamā īpašuma īpašnieks, neskatoties uz norādēm, ka minētais būtu par apgrūtinājumu valstij.
Attiecībā uz likumprojekta anotācijā minēto MK noteikumu Nr.495 23.punktu norādāms, ka līdz 2014.gada 16.jūnijam tajā bija noteikts, kas ir uzskatāmi par nekustamā īpašuma lietotājiem, piemērojot Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.panta piekto daļu. Ar 2014.gada 9.jūnija grozījumiem no MK noteikumiem Nr.495 svītrots 23.punkts, jo, kā izriet no noteikumu projekta anotācijas (*sk. http://tap.mk.gov.lv/lv/mk/tap/?pid=40317496,*

aplūkots 2018.gada 11.maijā), no 2014.gada šī kārtība ir mainījusies un nodokļa maksātājs par valstij un pašvaldībām piederošo un piekritīgo nekustamo īpašumu ir noteikts Nekustamā īpašuma nodokļa likumā. Minētais apliecina, ka nodokļa maksātāji par valstij vai pašvaldībai piederošo nekustamo īpašumu ir tieši un skaidri noteikti Nekustamā īpašuma nodokļa likumā, tādējādi pieteicējas atsauce uz minētajos noteikumos ietverto regulējumu nav pamatota.

[11] Attiecībā uz Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.panta piektās daļas otro teikumu norādāms, ka jau minētajā likumprojekta anotācijā Finanšu ministrija kā likumprojekta autore norādījusi, ka atbilstoši vispārējai likuma būtībai primārais nodokļa maksātājs ir nekustamā īpašuma īpašnieks. Tādēļ vispārīgā gadījumā nodokli par valsts īpašumā esošu zemi, ēkām un inženierbūvēm (arī, ja tie nodoti lietošanā vai iznomāti trešajām personām) maksā subjekts, kura personā uz valsts vārda zeme, ēkas vai inženierbūves nostiprinātas zemesgrāmatā, bet, ja valsts īpašumā esoša zeme, ēkas un inženierbūves speciālajos likumos noteiktajos gadījumos nodotas valdījumā (arī pārvaldīšanā un apsaimniekošanā) citam subjektam, – nodokli maksā attiecīgajā speciālajā likumā minētais subjekts. Kā piemērs attiecībā uz valdījuma tiesībām minēta Likuma par ostām 4.panta trešā daļa un Dzelzceļa likuma 15.panta pirmā daļa, savukārt pārvaldīšanas un apsaimniekošanas tiesībām – Meža likuma 4.panta otrā daļa, tādēļ attiecībā uz valsts meža zemi, kura reģistrēta vai reģistrējama zemesgrāmatā Zemkopības ministrijas personā, likumprojektā paredzēts atšķirīgs subjekts – nodokļa maksātājs.

Likuma par ostām 4.panta trešā daļa noteic, ka valsts zemi un akvatoriju nodod valdījumā attiecīgās ostas pārvaldei, izņemot to valsts zemi, uz kuras izvietota valsts publiskās lietošanas dzelzceļa infrastruktūras zemes nodalījuma josla, kuru nodod valdījumā valsts publiskās lietošanas dzelzceļa infrastruktūras pārvaldītājam. Valsts zemi nodod valdījumā satiksmes ministrs. Pašvaldības zemi nodod valdījumā ar attiecīgās pilsētas domes vai pagasta padomes lēmumu.

Dzelzceļa likuma 6.panta otrā daļa noteic, ka valsts publiskās lietošanas dzelzceļa infrastruktūras pārvaldītājs, izņemot infrastruktūras pārvaldītāja būtisko funkciju veikšanu šā likuma 13.[1]panta pirmajā daļā minētajos gadījumos, ir valsts akciju sabiedrība. Ar Ministru kabineta lēmumu atsevišķus valsts publiskās lietošanas dzelzceļa infrastruktūras objektus var nodot citu personu pārvaldīšanā.

Dzelzceļa likuma 15.panta pirmā daļa noteic, ka zeme valsts publiskās lietošanas dzelzceļa infrastruktūras zemes nodalījuma joslā ir valsts īpašums. Šo valsts zemi nevar pārdot, dāvināt vai citādi atsavināt. Ja dzelzceļa zemes nodalījuma joslā uz zemes vai zemē, kas pieder vai piekrīt valstij Satiksmes ministrijas personā, atrodas vai ir plānots izvietot šā likuma 6.pantā minētajam valsts publiskās lietošanas dzelzceļa infrastruktūras pārvaldītājam piederošus dzelzceļa infrastruktūras elementus, šo valstij Satiksmes ministrijas personā piederošo vai piekrītošo zemi tam nodod valdījumā satiksmes ministrs.

No minētā izriet, ka Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.panta piektās daļas otrais teikums paredz pavisam cita rakstura izņēmuma gadījumus, kuros likumā ir tieši paredzēta konkrētu valstij piederošu nekustamo īpašumu nodošana lietošanā.

[12] No lietas materiāliem konstatējams, ka ar pieteicējas valdes 2017.gada 18.maija lēmumu (*lietas 18.lapa*) nolemts zemesgabalu privatizēt, proti, nodot īpašumā bez atlīdzības dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekiem. Attiecīgi atbilstoši Privatizācijas likuma 84.pantā noteiktajai kārtībai dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašnieki tiek uzaicināti noslēgt vienošanos par zemesgabala domājamo daļu iegūšanu īpašumā proporcionāli dzīvokļa īpašuma kopīpašuma domājamai daļai.

Kā jau minēts iepriekš, atbilstoši vispārējam principam par nekustamā īpašuma īpašnieku un nodokļa maksātāju atzīstama tā persona, kuras īpašuma tiesības nostiprinātas zemesgrāmatā. Savukārt saskaņā ar Privatizācijas likuma 48.panta pirmo daļu par privatizētā objekta īpašnieku atzīstams tikai tas, kas par tādu ierakstīts zemesgrāmatā.

Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 7.panta pirmās daļas 3.punkts noteic, ka gadījumā, ja tiek privatizēts vai atsavināts valsts vai pašvaldības īpašums, īpašuma tiesību ieguvējs nodokli maksā ar nākamo mēnesi pēc tam, kad iegūtas īpašuma tiesības. No minētā secināms, ka gadījumos, kad tiek privatizēts vai atsavināts valsts īpašums, īpašuma tiesību ieguvējs nodokli uzsāk maksāt tikai pēc īpašuma tiesību iegūšanas, proti, pēc to nostiprināšanas zemesgrāmatā. Līdz ar to uz minētajiem gadījumiem nav loģiski attiecināt Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.panta piektās daļas otro teikumu, kas noteic pienākumu atsevišķos gadījumos maksāt nodokli personām, kuras nav īpašnieki, jo tad tas nonāktu pretrunā ar šā likuma 7.panta pirmās daļas 3.punktu.

Tiesa secina, ka likumdevēja griba nav bijusi šajā lietā minētajā vispārējā principā (par nekustamā īpašuma īpašnieku kā nodokļa maksātāju) noteikt izņēmumu attiecībā uz privatizējamo vai atsavināmo valsts īpašumu. Tas, ka zemesgabalu domājamo daļu īpašuma tiesības nolemts nodot dzīvokļu īpašniekiem vai par to jau būtu noslēgta vienošanās, bet tā vēl nebūtu nostiprināta zemesgrāmatā, nepadara dzīvokļu īpašniekus par zemesgabala domājamo daļu īpašniekiem vai lietotājiem uz likuma pamata Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.panta piektās daļas izpratnē.

Tādējādi līdz zemesgabala privatizācijas pabeigšanai un dzīvokļa īpašnieku īpašuma tiesību ierakstīšanai zemesgrāmatā nekustamā īpašuma nodokļa samaksas pienākums gulstas uz pieteicēju. No zemesgrāmatā pieejamās informācijas tiesa konstatē, ka šobrīd noris aktīva attiecīgu vienošanos slēgšana un dzīvokļu īpašnieku īpašuma tiesību uz zemesgabala domājamām daļām reģistrēšana zemesgrāmatā. Pašvaldība, reaģējot uz zemesgabala domājamo daļu īpašnieku izmaiņām, konsekventi veic nekustamā īpašuma nodokļa pārrēķinu, kā to paredz Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 7.panta pirmās daļas 3.punkts.

[13] Tiesa norāda, ka šajā lietā nav piemērojams pieteicējas norādītais Nekustamā īpašuma nodokļa likuma pārejas noteikumu 3.punkts, jo tas attiecas uz zemi, kas neatrodas kādas personas īpašumā vai tiesiskajā valdījumā. Šajā lietā zemesgabala attiecīgās domājamās daļas pieder valstij pieteicējas personā.

Tāpat lietā nav piemērojams MK noteikumu Nr.495 47.punkts, jo tas noteic Nekustamā īpašuma nodokļa likuma pārejas noteikumu 3.punkta piemērošanas kārtību un nav attiecināms uz citu tiesību normu piemērošanu.

Lietā nav piemērojams arī pieteicējas norādītais Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 7.panta pirmās daļas 4.punkts, jo no lietas materiāliem neizriet, ka pieteicēja ar dzīvokļu īpašniekiem būtu noslēgusi līgumu par attiecīgo zemes vienību lietošanu vai nomu.

[14] Attiecībā uz pieteicējas norādīto, ka gadījumā, ja tiesa uzskatītu, ka dzīvojamās mājas dzīvokļi īpašnieki nav nekustamā īpašuma nodokļa maksātāji, tad saskaņā ar Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.panta astoto daļu nodokļa maksātājs ir dzīvojamās mājas pārvaldnieks, norādāms turpmāk minētais.

Nekustamā īpašuma nodokļa likuma 2.panta astotā daļa paredz, ka nodokli par daudzdzīvokļu dzīvojamo māju (tās daļu), kas ierakstīta zemesgrāmatā uz valsts vai pašvaldības vārda, un valstij vai pašvaldībai piederošo vai piekritīgo zemi, uz kuras šī māja atrodas, maksā daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas pārvaldnieks, kas nodokļa maksājumus iekasē no šīs dzīvojamās mājas (tās daļu) īrniekiem, nomniekiem vai personām, kuras īpašuma tiesības uz dzīvojamo māju (tās daļu) ieguvušas līdz dzīvojamās mājas privatizācijai, kā arī no dzīvokļu īpašumu tiesiskajiem valdītājiem (līdz nekustamā īpašuma reģistrēšanai zemesgrāmatā) papildus noteiktajai īres maksai, nomas maksai vai daudzdzīvokļu mājas apsaimniekošanas maksai.

Minētajā normā likumdevējs ir noteicis īpašu kārtību nekustamā īpašuma nodokļa maksāšanai par daudzdzīvokļu dzīvojamo māju (tās daļu), kas

ierakstīta zemesgrāmatā uz valsts vai pašvaldības vārda un valstij vai pašvaldībai piederošo vai piekritīgo zemi, uz kuras šī māja atrodas.

Konkrētajā gadījumā strīds ir par zemesgabalu, kas piekrīt privatizētiem dzīvokļa īpašumiem kā patstāvīgiem nekustamā īpašuma objektiem. Proti, dzīvojamā māja ir sadalīta atsevišķos dzīvokļu īpašumos, attiecībā uz kuriem ir atvērti atsevišķi zemesgrāmatu nodalījumi un īpašuma tiesības uz tiem ir nostiprinātas citām personām (izņemot dzīvokļa īpašumu Nr.8). Līdz ar to iepriekš minētā likuma norma neattiecas uz šajā lietā risināmo strīdus jautājumu.

[15] Ievērojot iepriekš secināto, tiesa atzīst, ka pieteicēja ir uzskatāma par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju par zemesgabala domājamām daļām, kuras pieder valstij pieteicējas personā. Līdz ar to pārsūdzētais lēmums atzīstams par tiesisku, bet pieteicējas pieteikums noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.–251.pantu un 289.–291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

Noraidīt VAS /Nosaukums A/ pieteikumu par Rīgas domes 2017.gada 15.augusta lēmuma Nr.2-30/RD-17-1766-nd atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese A.Putniņa